

Museu del Disseny de Barcelona

DOSSIER DE PREMSA

1

Introducció

El Museu del Disseny de Barcelona reuneix les col·leccions històriques d'arts decoratives, arts tèxtils i d'indumentària i arts gràfiques, les col·leccions de disseny de producte, gràfic, de moda i d'arts contemporànies d'autor.

Edifici Disseny Hub Barcelona, seu del Museu del Disseny de Barcelona

Inaugurat el 2014, el Museu del Disseny de Barcelona és el gran **museu de les arts de l'objecte i del disseny**. És la seu d'un vast patrimoni de la ciutat, una gran col·lecció de col·leccions d'objectes amb un **fons de més de 80.000 peces** que tradicionalment s'han classificat sota la denominació d'*arts decoratives* o *arts aplicades* i que abracen del segle III dC fins a l'actualitat, amb col·leccions úniques i de ressò internacional, com ara els teixits medievals, el vidre català esmaltat del segle XVI o la ceràmica de l'Alcora, entre d'altres. Aquestes arts de l'objecte enllacen amb les **col·leccions de disseny** del segle XX -de producte, gràfic i de moda- d'una manera natural. I finalment, aquestes col·leccions històriques d'arts decoratives es vinculen també de manera lògica amb les denominades *arts contemporànies d'autor*, aquelles expressions artístiques dels segles XX-XXI que adopten tècniques tradicionals, com ara la ceràmica, el vidre o l'esmalt. La majoria són o han estat "objectes per viure", és a dir, propis de la vida quotidiana, personal o col·lectiva.

El Museu del Disseny és el denominador comú de totes les col·leccions entre l'ahir i l'avui de l'objecte i tot el que significa o ha significat i aportat: des de la seva concepció, creació i producció fins al seu ús segons el temps i la societat, tant en l'etapa artesana i preindustrial com en la industrial o la digital.

El Museu del Disseny vol ser un exponent de referència de la cultura de l'objecte a l'Estat, i a la vora de la seva funció de conservació patrimonial es proposa la reflexió crítica sobre l'experimentació actual envers una millor aplicació i ús del disseny.

En aquest sentit, està molt atent al present que treballa i crea per al demà. Vol contribuir a descobrir i difondre aquells camins de la innovació que poden ser un veritable patrimoni social i cultural. Així, la vessant de recerca i experimentació impulsada pel Museu no es pot deslligar del patrimoni futur. El Museu planteja un programa d'exposicions temporals i activitats dedicades a temes que sorgeixen de l'observació i l'experimentació crítica sobre el present i el futur del disseny, una via

permanentment oberta i sempre present en la programació, que vol recollir les darreres línies de pensament i acció del disseny plantejades arreu del món.

El Museu del Disseny de Barcelona disposa també d'un **Centre de Documentació**, amb **30.000 llibres** (publicats entre el segle XVI i l'actualitat), més de **3.000 títols de revistes** i altres materials com catàlegs comercials, catàlegs de subhastes, guies de colors, llibres de tendències, fotografia antiga, gravats de moda i més de **100 arxius** d'institucions, empreses i professionals del sector.

També forma part de l'oferta del Museu Disseny el projecte **Pis-Museu de la Casa Bloc. habitatge 1/11** que es troba al barri de Sant Andreu. **Símbol de l'arquitectura racionalista** a Barcelona i paradigma de l'habitatge obrer, fou dissenyat pel grup d'arquitectes Josep Lluís Sert, Josep Torres Clavé i Joan Baptista Subirana, sota l'ideari del GATCPAC (Grup d'Arquitectes i Tècnics Catalans per al Progrés de l'Arquitectura). L' habitatge 1/11 s'ha recuperat per tal de retornar-hi l'aspecte original i s'hi ofereixen **visites guiades** que permeten explicar la innovació que la Casa Bloc va suposar per a l'arquitectura i la societat del seu temps.

2

Un edifici per a un museu:

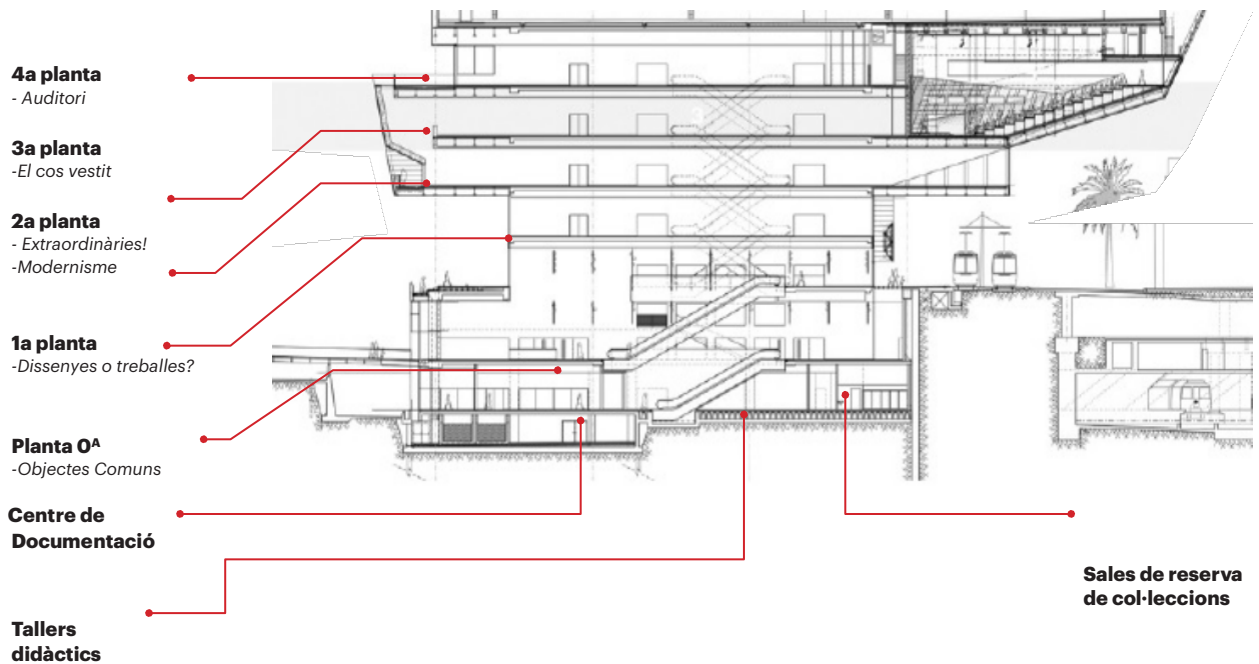
L'edifici Disseny Hub Barcelona disposa de:

6.000 m² per a les exposicions (permanents i temporals)

916 m² per al Centre de Documentació

2.000 m² per a la reserva i conservació de les col·leccions

160 m² per als tallers educatius

El museu té la seu a l'edifici Disseny Hub Barcelona de la plaça de les Glòries, obra de l'equip d'arquitectes de MBM (Martorell, Bohigas, Mackay, Capdevila i Gual), que el dissenyà expressament per conservar-hi, exposar-hi i difondre les seves col·leccions, un gran patrimoni de la ciutat. L'edifici es compon de dues parts diferenciades: una de subterrània (que aprofita el desnivell creat per la urbanització de la plaça) i una altra que emergeix a 14,5 metres d'altura (a nivell de la Plaça de les Glòries).

Les exposicions permanents ocupen un espai de la planta 0 i les tres primeres plantes de la torre de l'edifici. L'espai dedicat a l'exhibició del fons patrimonial i els espais dedicats a la conservació del patrimoni objectual i documental estan ubicats a la planta subterrània (sales de reserva de les col·leccions i Centre de Documentació).

3

Una museografia flexible i plural

Més de 80.000 peces

Lluny de seguir un discurs cronològic mitjançant una museografia convencional basada en un sol itinerari i amb una selecció de totes les col·leccions, s'ha decidit aprofitar els espais expositius en funció del discurs general de manera plural i flexible. Des del coneixement de les col·leccions, el museu n'ofereix diverses lectures mitjançant cinc exposicions permanents.

La integració dels quatre museus que havien tingut cura a Barcelona de les arts de l'objecte va multiplicar el potencial de les seves col·leccions, ampliant-ne el discurs obrint el ventall de públic i usuaris. La diversitat del fons ha permès lectures més àmplies, des del paper històric de les arts de l'objecte fins al rol que prendran en l'esdevenidor.

Disseny de producte

Mobles, llums, electrodomèstics, vehicles...

Disseny de moda

Indumentària contemporània i històrica, complements.

Disseny gràfic

Cartells, packaging, etiquetes...

Arts decoratives

Mobles, ceràmica, vidres, orfebreria, rellotges, miniatures, papers pintats...

Arts tèxtils

Teixits

Arts gràfiques

Matrius xilogràfiques, tipogràfiques, ...

4

Les exposicions permanents

El Museu del Disseny de Barcelona basa el seu programa en cinc exposicions de producció pròpia, concebudes autònomament, que busquen una lectura plural dels objectes de la col·lecció: de la ceràmica al vestit, del cartellisme als mobles artesanals o fabricats en sèrie o a l'objecte. Són cinc exposicions permanents del seu patrimoni. Cada exposició té un catàleg.

Un dels objectius subjacents d'aquest programa d'exposicions és cridar l'atenció sobre el valor patrimonial de nombroses i plurals tipologies d'objectes que havien format, o que fins fa molt poc encara formaven part de la nostra vida quotidiana i que s'han integrat al museu. Com es produeix aquest pas? Què els fa tan interessants?

Les exposicions permanents s'exhibeixen de la planta 0 a la planta 3 de la torre:

Planta 0^A

- OBJECTES COMUNS.
Històries locals, debats globals

1a planta

- DISSENYES O TREBALLES? La nova comunicació visual 1980-2003

2a planta

- EXTRAORDINÀRIES!
Col·leccions d'arts decoratives (segles III-XIX)
- MODERNISME, cap a la cultura del disseny

3a planta

- EL COS VESTIT.
Siluetes i moda (1955-2015)

Llum de suspensió, José Antonio Coderch, 1957

Motocicleta IMPALA, Leopoldo Milá Sagnier, 1962

Contingut

Disseny de producte

Superfície

442 m²

Nombre de peces

274 peces i 34 documents originals

Comissariat

Oriol Pibernat

Disseny de l'exposició

Guri_Casajuana Arquitectes

Disseny gràfic

pfp, disseny

Comissariada per l'historiador i dissenyador Oriol Pibernat, la mostra pretén posar de manifest l'enorme impacte social, estètic i cultural del disseny, capaç de convertir objectes comuns en peces exemplars i rellevants culturalment. L'exposició suposa una nova mirada a la col·lecció del museu i una ampliació de la mateixa amb gairebé un centenar de peces noves que la completen i actualitzen i que incorporen el disseny d'avui dia. A més, 'Objectes comuns' fa palès que el disseny canalitza valors col·lectius, patrimonials, d'identitats i ciutadanes múltiples i compartides que ens permeten reconèixer-nos o reconèixer els altres en la dimensió simbòlica dels objectes. L'exposició també evidencia com el disseny dialoga amb els grans temes de la contemporaneïtat i intenta aportar respostes als reptes col·lectius que tenim com a societat.

Bossa de la botiga Vinçon
Pati Núñez 1989

Portada de la revista New Yorker, 1993
Javier Mariscal

Contingut	Disseny gràfic
Superfície	532 m ²
Nombre de peces	600
Comissariat	Raquel Pelta
Disseny de l'exposició	BOPBAA Arquitectes. Iñaki Baquero, Iñigo Azpiazu
Disseny gràfic	David Torrents i Alba Font

Comisariada per la historiadora del disseny Raquel Pelta, aquesta exposició permanent ofereix un recorregut per la història del disseny gràfic a Catalunya i Espanya en un període de gran vitalitat que es va denominar el «boom del disseny».

La mostra s'inicia als anys vuitanta, amb l'eclosió cultural i la modernització d'institucions i empreses, continua als 90 amb la internacionalització i consolidació de la professió, i s'estén fins al 2003, moment en què se celebra l'Any del Disseny i es tanca un cicle amb l'expansió d'Internet i l'aparició de nous enfocaments en la disciplina.

Plafó La xocolatada, Catalunya, 1710

Contingut	Col·leccions de ceràmica, mobiliari, vidre, teixit, rellotges, puntes, ventalls.
Superfície	601 m ²
Nombre de peces	650
Comissariat	Pilar Vélez
Comissariat adjunt	Teresa Bastardes
Disseny de l'exposició	Ignasi Bonjoch i Marta Moliner. Estudi Bonjoch
Disseny gràfic	Anna Catasús. Estudi Bonjoch

Aquesta exposició integra en un discurs global les col·leccions més representatives i/o singulars de ceràmica, teixits, mobiliari, vidres, miniatures i rellotges. Es mostren col·leccions que fa temps que no es presentaven al públic i peces singulars que han estat recuperades de les reserves més amagades dels museus i dels magatzems més recòndits. N'és el resultat un recorregut per la història de les arts decoratives i el seu col·leccionisme a Catalunya, i un "redescobriment" de les riques col·leccions de les arts de l'objecte de la ciutat de Barcelona.

2a planta **Modernisme, cap a la cultura del disseny**

Cadira de braços.
Joan Busquets i Jané, 1902

Rajola. Atribuït a Josep Puig i Cadafalch,
1867 – 1

Contingut

Arts decoratives.

Superfície

357 m²

Nombre de peces

372

Comissariat

Mireia Freixa. Pilar Vélez.

Disseny de l'exposició

Ignasi Bonjoch, Marta Moliner, Andrea Serda

Disseny gràfic

Wladimir Marnich

Aquesta exposició es fixa en el modernisme com a inici de la cultura del disseny, l'emmarca en el context europeu i en destaca els nexes i la singularitat del cas català. La mostra aporta una interpretació nova del modernisme partint del paper protagonista que hi van tenir les arts decoratives i aplicades, artesanes i industrials.

Centrada en el gran esplendor modernista de final del segle XIX i l'inici del XX, continua mostrant el lligam entre el modernisme i el noucentisme i la seva vindicació de la tradició artesana autòctona. Rere l'Art déco, arriba fins al racionalisme i la modernitat d'arrel mediterrània del GATCPAC, molt crític amb el modernisme però sensible a l'artesanat i porta d'entrada al disseny modern.

3a planta **El cos vestit**

Siluetes i moda (1550-2015)

Vestit, 1958

Mirinyac, c. 1850

Contingut

Indumentària i moda

Superfície

657m²

Nombre de peces

170

Comissariat

Teresa Bastardes i Sílvia Ventosa

Disseny de l'exposició

Julia Schulz-Dornburg, amb la col·laboració d'Eugenia Troncoso

Disseny gràfic

AAAA. Pere Canals i Daniel Pujal

Més enllà de presentar la col·lecció d'indumentària des del segle XVI fins avui seguint un ordre cronològic o per autors, l'exposició mostra la relació entre el vestit i el cos, que no ha estat sempre la mateixa al llarg dels segles. Des del segle XVI fins avui, el vestit comprimeix o allibera, estilitza o confereix volum. L'exposició ens adverteix de fins a quin punt el dictat de la moda pot arribar a representar una servitud i un esclavatge. El 2017 es va revisar i ampliar l'exposició amb la incorporació de peces significatives de moda espanyola de la contemporaneïtat, des dels anys 90 fins l'actualitat amb 12 vestits nous i 7 dissenyadors que van entrar a col·lecció del Museu.

S'incorporen nous models de dissenyadors que ja hi tenien peces com Sibylla, Ailanto i Miriam Ponsa, així com dissenyadors com Lydia Delgado, Isometric, Emilio de la Morena, Krizia Robustella, Brain&Beast, Celia Vela i Armand Basi. També es va reeditar el catàleg.

La Casa Bloc és un edifici d'habitatges per obrers construït entre 1932 i 1939, considerat un símbol de l'arquitectura racionalista a Barcelona. El Museu del Disseny de Barcelona ha museïtzat un dels seus pisos amb l'objectiu de retornar-li l'estructura i l'aspecte original que havia perdut amb el temps i obrir-lo al públic per tal d'explicar la novetat que va suposar el seu plantejament ara fa més de vuitanta anys.

Menjador Pis-Museu de la Casa Bloc. Foto Lourdes Jansana

La Casa Bloc (1932-1939), situada al barri barcelonès de Sant Andreu, és un edifici d'habitatges per a obrers impulsat per l'Administració catalana en l'època de la Segona República (1931-1939). Va ser dissenyat pel grup d'arquitectes Josep Lluís Sert, Josep Torres Clavé i Joan Baptista Subirana, sota l'ideari del GATCPAC (Grup d'Arquitectes i Tècnics Catalans per al Progrés de l'Arquitectura), que apostava per una nova arquitectura de qualitat i adequada als nous temps. L'any 1933 es va posar la primera pedra de la Casa Bloc, l'edifici d'habitatges impulsat per la Generalitat de Catalunya amb l'objectiu d'allotjar els obrers més necessitats amb una nova arquitectura de qualitat, adequada als nous temps i a les necessitats bàsiques de les persones.

Considerat avui un símbol de l'arquitectura racionalista a Barcelona, l'edifici va representar doncs una nova forma de pensar l'habitatge per als més necessitats, i també d'entendre en clau local els plantejaments que aleshores, a nivell internacional, estaven trencant amb la vella tradició i apostaven per noves solucions. Idees com la practicitat, l'economia d'espais i de materials, la socialització o l'atenció envers la comunitat varen prendre forma en una nova lògica constructiva que es materialitzà en aquesta casa, paradigma de l'habitatge obrer.

El Museu del Disseny va recuperar un dels seus habitatges per tal de retornar-li l'aspecte original. La visita guiada a aquest habitatge 1/11 permet explicar la innovació que la Casa Bloc va suposar per a l'arquitectura i la societat del seu temps.

El gener de 2010, l'Institut Català del Sòl (INCASÒL) i l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB) van signar un conveni per a museïtzar l'Habitatge 1/11 de la Casa Bloc. La iniciativa tenia per objectiu retornar-li l'estructura i l'aspecte original que havia perdut amb el

temps i obrir-lo al públic per tal d'explicar la novetat que va suposar el seu plantejament ara fa vuitanta anys.

L'INCASÒL i l'ICUB a través del Museu del Disseny de Barcelona van treballar conjuntament en aquest projecte, el primer en la part arquitectònica i el segon en la part documental i museogràfica. El propòsit ha tingut dos vessants: per una banda, un de reparador, consistent a retirar de l'habitatge 1/11 tot allò que els seus estadants hi havien afegit durant anys i que desvirtuava la idea original, i a restituir allò que realment hi havia quan l'edifici va ser construït. Per altra banda, un vessant explicatiu, que dona a conèixer les seves característiques (des dels materials fins als usos) i el que va significar l'immoble en l'arquitectura i la societat de la seva època.

INFORMACIÓ SOBRE LES VISITES GUIADES

Horaris:

Dissabtes a les 11 h

Imprescindible reserva prèvia

Les visites de grups han de concertar dia i hora

Durada visita guiada: 1 h 30 min

Amb cadira de rodes només és accessible la planta baixa del dúplex.

Visites individuals: Consultar web

Visites de grups: Consultar web. (Màxim 15 persones/grup)

Informació i reserves:

T. 93 2566801 (de dim a dv. de 10 a 13h, dj. de 15 a 17.30h)

E. reservesmuseudeldisseny@eicub.net

W. museudeldisseny.barcelona.cat

Lloc:

Casa Bloc

C. de l'Almirall Pròxima amb el Pg. de Torras i Bages

[**Imatges per a premsa**](#)

[Més informació web del Museu](#)

El Centre de Documentació del Museu del Disseny és un **espai de consulta i recerca especialitzat en arts decoratives i disseny** (gràfic, industrial, tèxtil, d'espais, de moda i de serveis). Té per objectiu **reunir i preservar** informació i documentació relacionada amb totes aquestes matèries, **difondre-la i posar-la al servei de professionals i investigadors**, amb la voluntat d'oferir un suport a l'estudi, la recerca, la creació, la reflexió, els processos d'innovació i la crítica especialitzada.

El Centre de Documentació vol ser un espai de referència a Barcelona posant a l'abast del públic especialitzat (investigadors, professionals i estudiants de disseny) tots els fons documentals del Museu i treballant de forma activa en la conservació del patrimoni documental i la recerca d'arxius de professionals, empreses i institucions relacionades amb el disseny.

Situat a la planta -1 de l'edifici, amb una superfície de 916 m², exhibeix a la seva entrada materials pertanyents a alguns dels fons o de les col·leccions que conserva. Tota l'àrea pública se centralitza en un taulell que serveix de punt d'informació, referència i control i que es troba situat a la sala de consulta, de 389 m², amb més de 40 punts de lectura. També en aquest espai es troben, a disposició dels usuaris, els 628 metres lineals d'informació bibliogràfica especialitzada i un espai de 110 m² destinats a la consulta de revistes del sector. Els fons d'arxiu i les col·leccions especials es poden consultar en una sala de 67m² amb 16 punts de treball.

En aquest espai, de lliure accés, l'usuari té a la seva disposició més de **30.000 llibres (publicats entre el segle XVI i l'actualitat), més de 3.000 títols de revistes i altres materials com catàlegs comercials, catàlegs de subhastes, guies de colors, llibres de tendències, fotografia antiga, gravats de moda i més de 100 arxius d'institucions, empreses i professionals del sector.**

El Centre de Documentació ofereix **serveis gratuïts de préstec i reserva de documents, préstec interbibliotecari, d'informació bibliogràfica sobre el seu fons així com assistència i assessorament en el procés de cerca d'informació.** Amb l'objectiu de donar suport a la recerca professional, el Centre ha iniciat uns serveis d'accés a llibres de tendències en color, estampats, interiorisme, moda, producte per a les properes temporades i de temporades anteriors, així com guies de colors, bases de dades especialitzades i revistes digitals. Aquests serveis, facilitats previ pagament d'una quota anual de 50 €, també inclouen l'ampliació del període de préstec de llibres, revistes i DVD fins a 28 dies, renovables dos cops.

El centre obre també «Espais de Coneixement» en algunes de les exposicions temporals del museu; es tracta d'àrees de consulta on els visitants disposen de llibres, revistes o material audiovisual relacionat amb les exposicions i on poden obtenir el carnet d'usuari i fins i tot endur-se documents en préstec.

El Centre de Documentació del Museu del disseny vol ser un espai obert de coneixement i reflexió per entendre el passat, el present i el futur del disseny i és per això que també és un espai polivalent on es poden realitzar presentacions de llibres, debats, conferències o taules rodones que permetin intercanviar opinions i enriquir el coneixement de totes aquelles persones interessades en el disseny.

Centre de Documentació

Museu del Disseny de Barcelona
Edifici Disseny Hub Barcelona
Plaça de les Glòries Catalanes, 37-38
08018 Barcelona
Tel +34 93 256 68 30
documentacio.mdb@bcn.cat

<http://ajuntament.barcelona.cat/museudeldisseny/ca/centredoc>

Horaris: Dimarts, dimecres i divendres de 10 h a 20 h

Dijous de 15 a 20 h

Tancat de l'1 al 31 d'agost

[Més informació sobre el servei](#)

El Museu del Disseny desplega un programa regular d'activitats educatives, generals i familiars. El programa comprèn: visites guiades a les exposicions permanents d'arts decoratives i disseny, serveis educatius adreçats a escoles, activitats familiars, jornades, cicles de conferències, cursos especialitzats, tallers i presentacions públiques d'increment dels fons, entre d'altres.

El Centre de Documentació és també un espai d'activitats pròpies relacionades amb els projectes del Museu.

ACTIVITATS

El programa d'activitats del Museu del Disseny que produeix directament o en col·laboració d'altres agents engloba diferents tipologies: les visites guiades, les activitats familiars, tallers i casals, conferències i presentacions, jornades i festivals, cursos, accions per l'accessibilitat i altres.

Visites guiades

El programa de visites guiades s'articula a l'entorn de les exposicions permanents, les exposicions temporals i les visites guiades al Pis Museu-Casa Bloc.

Exposicions permanents: dissabtes a les 12:30 h i per grups amb reserva prèvia.

Exposicions temporals.

Pis-Museu Casa Bloc: dissabtes a les 11 h i per a grups amb reserva prèvia.

PIS-MUSEU DE LA CASA BLOC. Visites guiades

Activitats familiars

El Museu del Disseny impulsa diferents propostes per disposar d'un programa estable d'activitats familiars. Aquestes propostes s'adrecen a famílies amb criatures fins als 12 anys i estan lligades tant a les exposicions permanents com a les temporals.

Serveis educatius Activitats Familiars

Conferències, xerrades , presentacions, tallers adreçats a públics especialitzats

Cicles de conferències en relació a les exposicions temporals, conferències divulgatives o presentacions de llibres en relació a objectes o patrimoni relacionat amb les col·leccions del museu, xerrades impulsades amb la col·laboració d'escoles i institucions, així com xerrades divulgatives en relació al disseny.

Curs Introducció a la història del vestit

Jornades i festivals

Jornades i festivals, de producció pròpia o en col·laboració, que concentren una programació científica o professional relacionada amb els sectors, indústries o processos d'innovació i creativitat propis del disseny.

Jornada Disseny per Viure

Jornada de Creativitat i Tendències

SERVEIS EDUCATIUS:

Els serveis educatius del Museu plantegen cada curs visites i tallers específics adreçats a l'alumnat d'educació infantil, primària, ESO, batxillerat i cicles formatius. La proposta de visites taller s'adequa als diferents nivells escolars i la metodologia es basa a aprendre fent, d'una manera pràctica i vivencial. L'objectiu es iniciar els alumnes en temes d'innovació i experimentació en els sectors d'influència del disseny per formar ciutadans que consumeixin de manera responsable i crítica.

Serveis educatius. Tallers per a escoles

Recorregut per les cinc exposicions permanents

Museu del Disseny
de Barcelona

Capdavaners, innovadors, artesanals, personalitzats, desafiadors, ergonòmics, populars, evocadors...

Una reivindicació del disseny de producte autòcton

Associem el disseny a **objectes que són presents en el nostre dia a dia**, però també a uns **objectes que tenen alguna cosa d'especial**. Són uns objectes comuns als quals el disseny dona un nou sentit gràcies als **serveis que ens presten, a la novetat del seu aspecte, a les innovacions que incorporen**, a allò que **comuniquen** o a les **emocions** que ens desperten.

Uns objectes comuns que mereixen aquest adjectiu també per altres motius: perquè **formen part de la cultura popular, representen a la societat** i esdevenen **fragments de la memòria col·lectiva**. I encara més, són igualment comuns perquè alguns són **béns compartits** i altres perquè tenen una **vocació social**.

La singularitat dels objectes comuns es manifesta de diverses maneres que aquesta exposició de disseny de producte recull en **quatre apartats: Itinerari. Històries locals, 1930-2020; Parlament. Debat globals; Exposicions variables i #DISSENY_BARCELONA. El disseny de la ciutat.**

Cadira BKF, 1938 - 1939. Grup Austral

Setrilleres, c.1961, Rafael Marquina Audouard

Itinerari. Històries locals, 1930 - 2020. El primer àmbit fa un recorregut cronològic des dels anys trenta fins a l'actualitat que permet, a través de les peces més significatives, destacar les fites del disseny a Barcelona, Catalunya i Espanya. Un trajecte històric que posa en relleu la importància del disseny com a fenomen social i cultural, així com el valor de la col·lecció del museu.

La butaca del GATCPAC, situada gràcies a les fotografies en el Pavelló de la República del 37, i la cadira Butterfly (o BKF), dissenyada pel Grup Austral són algunes de les peces protagonistes d'aquest àmbit. També hi tenen un lloc destacat els dissenys de Josep Antoni Coderch i del Grup R, de Barba Corsini, dels arquitectes vinculats al SEDI o de l'Equipo 54, que fan palès l'important rol que van tenir els arquitectes en el nou impuls del disseny als anys 50 i 60.

Aquest àmbit també dedica un capítol al paper del disseny en el cicle de la modernització industrial espanyola i a l'accés a la societat de consum. Un context en

què s'afavorirà la propagació de la idea i la pràctica del disseny, alhora que tindrà lloc l'organització associativa a la dècada dels 60. En aquesta línia, destaquen peces com el Llum de peu TMM de Miguel Milá (1962), les setrillers de Rafael Marquina (1961) o la Cadira giratòria de Francisco Javier Carvajal Ferrer (1963).

L'àmbit continua amb un apartat dedicat a la industrialització i consum. La motocicleta Impala de Leopoldo Milá Sagnier (1962) es mostra com a l'objecte emblemàtic d'un context, el dels anys 60, caracteritzat per la producció seriada. L'ambient es completa amb altres dissenys associats a processos industrials, com l'espremedora Citromatic MPZ-2, 1970 de Gabriel Lluelles i Rabadà i Dieter Rams.

També hi trobem una època dedicada a la transgressió i alternativa dels anys 70, així com a les últimes dècades del segle XX, que signifiquen un reconeixement del disseny espanyol, català i barceloní com a fenomen social i estètic singular. Entre els diferents dissenys que s'hi inclouen hi ha els de l'època olímpica, com la Torxa olímpica o els cartells de Barcelona 92.

Parlament: debats globals. L'exposició abandona en aquest segon apartat el seu caràcter lineal per mostrar un ventall d'idees i objectes que s'interrelacionen i parlamenten entre ells. A més, en aquest apartat es vol subratllar la capacitat d'acció dels objectes, que esdevenen mediadors en la reconceptualització i la transformació de la societat. Els objectes de la col·lecció s'organitzen agrupats en relacions de proximitat amb diversos enunciats temàtics com enginyers innovadors, estris comuns i mediadors socials.

Entre les peces que es poden veure en aquest segon àmbit hi ha la copa menstrual d'Enna Cycle (2016), la pantalla facial de Covidmakers (2020), la motxilla ARCE (2016) o la coberteria d'El Bulli Collection (2004).

Exposicions variables. El projecte d'aquesta exposició reserva un espai per a mostres temporals i variables que enriqueixin l'exposició permanent. Amb aquest apartat es garanteix poder tractar aspectes concrets derivats de la col·lecció o altres que interpel·lin a l'actualitat del disseny o se centrin en peces, processos, autors, grups o moviments, empreses, esdeveniments o fenòmens socials i culturals.

Disseny Barcelona: El disseny a la ciutat. Aquest darrer àmbit de l'exposició convida el visitant a explorar la ciutat amb una mirada centrada en els valors de disseny dels objectes del nostre entorn urbà quotidià. Els elements que moblen la ciutat presten serveis imprescindibles per al funcionament diari i contribueixen a ampliar el repertori d'usos de l'espai públic. Però del seu disseny en depenen, no només determinats serveis, sinó també la capacitat de fer de la ciutat un entorn més proper i accessible, així com bell i suggestiu.

La visita proposada permet veure, tocar i utilitzar els objectes, així com contrastar els trets, les virtuts o problemes d'un disseny en condicions reals d'ús. Allò que caracteritza l'equipament urbà és, precisament, estar exposat a unes condicions d'intempèrie i a una intensitat d'ús molt severes. Per tal d'iniciar aquesta exploració es proposa parar atenció als objectes dels entorns urbans més propers del Museu, places i carrers adjacents.

Peces destacades

Exposició *Objectes Comuns*

[Imatges per premsa](#)

1. ITINERARI. HISTÒRIES LOCALS, 1930 - 2020

Cadeira

BKF, 1938

Grupo Austral: Antoni Bonet Castellana (1913-1989), Juan Kurchan (1913-1972) i Jorge Ferrari-Hardoy (1914-1977)

Donació de Victòria Bonet, 1994

MADB 135.390

Llum de suspensió

1957

José Antonio Coderch de Sentmenat

Compra: 1997. MADB 136.073

(edició de 1996)

Setrill

c. 1961

Rafael Marquina

Donació: Nanimarquina- Diseño y Promoción, 1994

MADB 135.612

Motocicleta IMPALA

1962

Leopoldo Milá Sagnier

Accessió, 2099

MADB 138.697

2. PARLAMENT: DEBATS GLOBALS

Bol
2011
Compeixalaigua
Designstudio

Donació: Lekué, SL, 2011
MADB 138.814

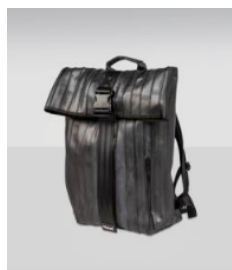
Copa menstrual
ENNA CYCLE
2016
Ernest Perera

Donació: EcareYou Innovation SL mitjançant ADI-FAD, 2019
MDB. 8.990

Pantalla facial
COVIDMAKERS
2020

Donació: Morillas Brand Design, 2020
MDB. 8.990

Motxilla
ARCE
2016

Donació: Nukak, 2021
MDB

3. EXPOSICIONS VARIABLES

Gerro
SHIVA, 2021
Ettore Sottsass

Donació BD Barcelona Design, 2021
MDB 14.048 (edició de 2021)

Llum de suspensió
COMETA, 1975
Charles Dillon – Jane Dillon

Donació Diseño y Forma, SA (Disform), 1994;
MADB 135.542 (edició de 1990)

4. DISSENY A BARCELONA: EL DISSENY A LA CIUTAT

Fanal Prim, 1994
Dissenyat per: Joep Gri Espinagosa. Servei d'Elements Urbans – Ajuntament de Barcelona

Localització: Jardins d'Elisava

Llum Mota, 2007
Dissenyat per: Aldayjover, arquitectura y paisatge

Localització: Plaça de Josep Antoni Coderch

Una exposició panoràmica: del «boom» del disseny gràfic al disseny per a pantalla

Disseny gràfic

"Dissenyes o treballes? La nova comunicació visual. 1980-2003" explica **com el disseny gràfic ha abordat les grans transformacions polítiques i socials al llarg de més de dues dècades**. Mostra el treball de més de dos-cents professionals a través d'una selecció d'unes **600 peces** que formen part de la Col·lecció de Disseny gràfic del Museu. Es recullen una gran varietat de treballs: **encàrrecs institucionals, imatges corporatives, campanyes gràfiques de grans esdeveniments, treballs editorials i gràfica social**; així com una gran tipologia de formats: llibres, revistes, cartells, portades de discos, fullets, flyers, packaging, i ja, també, exemples de les primeres pàgines web, interactius o gràfica audiovisual, entre altres.

Trobarem a alguns dels representants més destacats del període, noms com els d' **Enric Satué, America Sanchez, Oscar Mariné, Mariscal, Peret, Pati Núñez, Juan Gatti, José María Cruz Novillo, Yves Zimmermann, Nacho Lavernia, Pilar Villuendas, Claret Serrahima, Paco Bascuñán, Isidro Ferrer, Enric Aguilera, Mario Eskenazi, Sandra Figuerola, Marisa Gallén, o Toni Miserachs; los estudios Eumografic, Grafica, BaseBCN, Mucho, Suma o Vasava**, entre molts altres.

El Museu del Disseny com a centre de referència en l'estudi i la preservació del disseny gràfic dóna continuïtat amb "Dissenyes o treballes? La nova comunicació visual. 1980-2003" a la mostra El disseny gràfic: d'ofici a professió (1940-1980) que va inaugurar el Museu i que se centrava en el treball dels pioners de la disciplina. Amb aquesta mostra semipermanent i seguint amb la voluntat de **posar a l'abast de la ciutat el disseny gràfic com a patrimoni cultural** es mostren treballs que pel seu llenguatge formal, pel seu poder de comunicació i perquè pertanyen a la memòria col·lecció, permeten seguir els **corrents i conceptes que van marcar l'evolució del disseny gràfic d'aquells anys**. Un període sacsejat per la influència del pensament postmodern que va comportar una **nova manera d'entendre el disseny**.

Madrid me mata magazine cover

Oscar Mariné, Juan Antonio Moreno, Teresa Yagüe. 1984 - 1986
Donated by Oscar Mariné, 2018

Imatge gràfica de
Barcelona '92, 1987-1990
Josep M. Trias

80's El «boom» del disseny gràfic

El moment de canvi social i modernització tant d'institucions com a d'empreses va implicar nous reptes professionals i major visibilitat per als dissenyadors.

El disseny gràfic va viure durant la dècada dels 80 una etapa d'oportunitats, brindades especialment per les institucions públiques. A Espanya se li va presentar l'ocasió de replantejar-se aspectes tan importants com les relacions socials, els serveis públics, l'ordenació i govern del territori; els espanyols es van convertir en ciutadans però, també, en consumidors als quals calia oferir nous serveis i nous productes.

90's -2003 més que un «boom»

El disseny a la dècada de 1990 es caracteritza pel canvi tecnològic, l'experimentació i la consolidació de la professió. Un període d'una major maduresa professional però, també, una època d'atreuiment impulsada tant per la difusió de les maneres de fer postmodernes, com per la incorporació de l'ordinador Macintosh. A l'inici de la dècada, s'inicia la informatització dels estudis de disseny i de les empreses d'arts gràfiques.

Després dels esdeveniments de 1992 va arribar la crisi econòmica que va tenir un impacte directe en el disseny gràfic portant fins i tot al tancament d'alguns estudis. La recuperació econòmica es va iniciar lleument el 1994 però no es va notar fins a pràcticament el final de la dècada. Però malgrat la crisi, el disseny gràfic s'estava consolidant. Les institucions públiques havien assimilat perfectament el seu valor cultural i començava a ser habitual que ajuntaments, museus, centres culturals, ministeris, etc..., es preocupessin de la seva comunicació gràfica. Així també ho van fer les grans empreses públiques i privades per les quals es van realitzar notables identitats corporatives.

2003: Barcelona, Any del Disseny

L'Any del Disseny va substituir a la Primavera del Disseny (1991-2001). Va ser un esdeveniment que integrava aquesta, celebrava el centenari de la fundació del FAD (en aquell moment Foment de les Arts Decoratives) i, al mateix temps, recollia l'experiència de l'Any Gaudí. El seu propòsit va ser «donar a conèixer la nova manera d'entendre la creació i el disseny». Amb Any del Disseny, el disseny gràfic espanyol tancava una etapa i entrava en una altra més globalitzada.

L'entrada en el nou mil·lenni ha suposat la normalització del disseny gràfic. La seva relació amb l'exterior s'ha vist afavorida per les majors facilitats que existeixen avui dia tant per viatjar com per accedir a la informació i difondre-la, gràcies a Internet. Impulsats per aquest mitjà, s'han desenvolupat nous dispositius com els telèfons «intel·ligents» o les tablets que han donat lloc a noves especialitats com el disseny web i el d'aplicacions de programari per a dispositius mòbils. Així mateix, ha anat creixent el paper de la gràfica audiovisual i el motion graphics s'ha convertit en un dels camps més atractius per als dissenyadors més joves.

Però, a més, el disseny (en general) està ampliant el seu radi d'acció i no només gràcies a la tecnologia. Des de començaments de la dècada de 2000, assistim a una expansió de la disciplina en un procés de dissolució dels seus límits, en el qual la tasca del dissenyador s'estén més enllà de la creació d'objectes, espais o comunicacions i els seus rols s'amplien per abastar nous enfocaments i especialitats com són el disseny de serveis o el disseny per a la innovació social, entre altres.

Peces destacades

Exposició *Dissenyes o treballes?*

[Imatges per a premsa](#)

1. 80S EL BOOM DEL DISSENY GRÀFIC

COMPROMÍS POLÍTIC I SOCIAL

Cartell Campanya de planificació familiar de la Generalitat de Catalunya, 1980

Jaume Bach, Pilar Villuendas

Donació Pilar Villuendas, 1996

CULTURA, UNA EXPLOSIÓ DE VITALITAT

Portada de la revista Madrid Me Mata

Oscar Mariné, Juan Antonio Moreno, Teresa Yagüe . 1984 - 1986

Donació Oscar Mariné, 2018

Portada de la revista VO, 1985

Alfonso Sostres

Donació Fundació Comunicació Gràfica, 2018

Portada del maxisingle Selector de frecuencias d'Aviador Dro, 1982

Montxo Algora

Portada del disc Tequila, 1979

Juan Gatti

Javier Vallhonrat (fotografia Tequila).

Donació Juan Gatti, 2018

Cartell de la pel·lícula *Laberinto de Pasiones* de Pedro Almodóvar, 1982

Iván Zulueta

Llibre Sol Solet dels Comediants, 1983

Salvador Saura, Ramon Torrente

Donació Fundació Comunicació Gràfica, 2018

Llibre Sol Solet dels Comediants, 1983

Salvador Saura, Ramon Torrente

Donació Fundació Comunicació Gràfica, 2018

NOVA IMATGE, NOVA COMUNICACIÓ

Cartell de Carnestoltes, Ajuntament de Barcelona, 1982

Javier Mariscal

Donació Fundació Comunicació Gràfica, 2018

Cartell de l'exposició homenatge a Tintin, el personatge creat per Hergé, 1984

Peret (Pere Torrent)

Donació Peret (Pere Torrent), 2018

Bossa de la botiga de roba Desigual, 1987

Peret (Pere Torrent)

Donació Peret (Pere Torrent), 2018

Bosses de la botiga Vinçon

(esquerra) Javier Mariscal

1988

Donació Família Amat, 2018

(dreta) Pati Núñez

1989

Donació Fundació Comunicació Gràfica, 2018

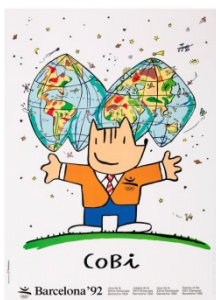

Cartell per la marca de calçat Camper, 1984

Carlos Rolando

Donació Carlos Rolando, 2017

BARCELONA 92, VANGUARDISTA I MEDITERRÀNIA

Cartells del Jocs Olímpics Barcelona '92, 1990

Enric Satué (esquerra)

Javier Mariscal (dreta)

Donació Isabel Campi, 2017

Imatge gràfica de Barcelona'92, 1987-1990

Josep M. Trias

Donació Miguel López Sánchez, 2018;
Fundació Comunicació Gràfica, 2018

Figura COBI, 1989

Javier Mariscal

Col·lecció FAD

ENTRE SEVILLA I MADRID

Cartell per a l'Exposició Universal de Sevilla, 1992

Oscar Mariné
Christian Boyer (il·lustració)

Donació Oscar Mariné, 2018

2. 90's-2003 MÉS QUE UN «BOOM»

NOVES TECNOLOGIES I EXPERIMENTACIÓ

Cartell del Festival Primavera Sound, 1996.

Typeware

Donació Andreu Balius, 2016

Flyers per al club Moog de Barcelona, 1997 - 2000

Josep Bagà

Donació Fundació Comunicació Gràfica, 2018

Col·lecció de revistes-objecte Cave-Canis, 1996-1998

Claret Serrahima (disseny de la col·lecció)

Donació Claret Serrahima, 2018

Revista aB (aBarna), 2000

Sergio Ibañez, Viviane Volz

Donació Fundació Comunicació Gràfica, 2018

CONSOLIDACIÓ DE LA PROFESSION

Cartell de la pel·lícula Todo sobre mi madre de Pedro Almodóvar, 1999

Oscar Mariné

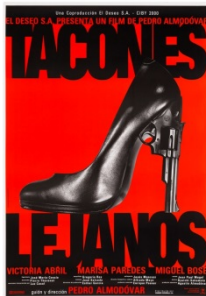
Donació Oscar Mariné, 2018

Revista Matador , 1995

Fernando Gutiérrez (direcció d'art)
Martín + Gutiérrez (disseny)

Donació Fundació Comunicació Gràfica, 2018

Cartell de la pel·lícula *Tacones lejanos* de Pedro Almodóvar, 1991

Stvdio Gatti
Donació El Deseo, 2018

Cartell del Festival Dansa Valencia, 2001

Marisa Gallén, Sandra Figuerola

Donació Marisa Gallén, 2016

Cartell per a l'any Miró, 1993

Claret Serrahima

Donació Claret Serrahima, 2018

Cobertes dels llibres de la col·lecció Pensamiento contemporáneo de la editorial Paidós 1989 – 1990

Mario Eskenazi

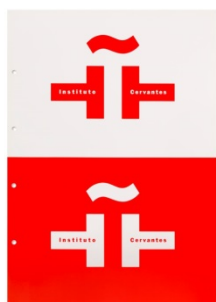
Donació Mario Eskenazi, 2018

Packaging per la marca Chocolat Factory, 2000

ruiz + company

Donació ruiz + company, 2018

Logotips per a l'Instituto Cervantes, 1993

Enric Satué

Donació Enric Satué, 2018

Portada Supplement Tentaciones del diari El País, 1993

Fernando Gutiérrez

Donació Fundació Comunicació Gràfica, 2018

PROYECCIÓN INTERNACIONAL

Portada de la revista nord-americana New Yorker, 1993

Javier Mariscal

Donació Javier Mariscal, 2018

EL RETORN DE LA GRÀFICA SOCIAL

Cartell contra la Guerra de Irak, 2003

Isidro Ferrer

Donació Isidro Ferrer, 2016

2003: ANY DEL DISSENY

Imatge gràfica de l'Any del Disseny, 2003.

Claret Serrahima (Clase)

Donació Fundació Comunicació Gràfica, 2018; Claret Serrahima, 2018

650 peces expliquen la relació de Barcelona amb els objectes, la seva creació i la seva funció social: de l'ús al col·leccionisme

Arts decoratives: el patrimoni de la ciutat com no s'ha vist mai

Aquesta exposició proposa un **recorregut cronològic, del segle III al segle XIX**, entre les diverses col·leccions, conservades al museu, de **ceràmica, teixits, mobiliari, vidres, miniatures, rellotges i altres objectes**. Aquesta disposició destaca el valor de les col·leccions alhora que permet establir diferents relacions entre elles.

Al llarg del recorregut, **una vintena de peces singulars** per diferents motius, que constitueixen un **repàs sintètic i lliure de la història de les arts decoratives a Catalunya**, hi estableixen un diàleg. D'altra banda, algunes de les col·leccions i les peces exposades han estat molts anys allunyades del públic.

Resultat de donacions i adquisicions a ciutadans, col·leccionistes i artistes, aquesta exposició esdevé així un **homenatge al col·leccionisme que ha contribuït a configurar el gran patrimoni artístic de Barcelona**.

Berlina, Mallorca, c. 1750

Caixa amb calaixos. *El Naixement i l'Epifania*
Barcelona, 1525-1550

Peces singulars. Els museus de les arts de l'objecte en conserven de dos tipus. D'una banda, els que, classificats per tipologies, matèries o llocs de producció, acostumen a formar part de sèries o col·leccions. De l'altra, els que solen formar part de conjunts propis d'un estil o un ambient, entre els quals sol haver-ne de singulars.

Alguns són singulars perquè són peces úniques o perquè no en queden d'altres d'equivalents. Altres perquè el material o la tècnica constructiva són excepcionals. Altres perquè són exponents notables d'una cultura o una època. O altres també per la procedència, ja que sovint són encàrrecs d'institucions, associacions, famílies nobles o benestants a grans artífexs o tallers de renom.

Al llarg de l'exposició de les col·leccions, una vintena de peces sobretot de procedència catalana, ordenades també cronològicament del segle XI al segle XIX, les acompanyen, oferint una ràpida i sintètica lectura de la història de les arts decoratives a Catalunya.

Col·leccions. Les diferents col·leccions es poden seguir reunides tipològicament però exposades cronològicament, des de la més antiga, els teixits coptes del segle III, fins al segle XIX.

Això permet destacar el sentit global de les arts de l'objecte, presentar les col·leccions les unes al costat de les altres i realçar el valor de cada una per si mateixa. A més, dóna peu a fixar l'atenció en la producció, els materials, l'ús o la funció, sense oblidar el paper d'objectes de col·leccionisme.

Aquestes col·leccions, notables pel volum, la singularitat i la qualitat, recullen objectes que han estat en gran part "objectes per viure", propis, doncs, de la vida quotidiana, i que ens evoquen certes maneres de viure. Propers o llunyans, procedeixen sobretot de notables col·leccions barcelonines dels segles XIX i XX. Noms com ara Pascó, Cabot, Gómez Novella, Plandiura, Rocamora, Muntadas, Estany, Roviraltà o Amades, entre altres, són els fonaments del patrimoni que avui constitueix el Museu del Disseny de Barcelona.

Peces destacades

Exposició *Extraordinàries*

[Imatges per a premsa](#)

1. SINGULARS

Estendard *Penó de Sant Ot* **La Seu d'Urgell, 1095-1122**

Inscripció ELIs/AVA/MEF/CIT (Elisava me fecit)
Donació de la Junta de Museus, 1918
MTIB 49422

Plafó *La xocolatada* **Barcelona, 1710**

Llegat de Joaquim de Càrcer, marquès de Castellbell, 1923
MADB 52.770

Cofre **Barcelona (?), segle XIV**

Donació de la Junta de Museus, 1932
MADB 3.922

Berlina **Mallorca, c. 1750**

MADB 2.952

2. COL·LECCIONS

Caixa amb calaixos. *El Naixement i l'Epifania* **Barcelona, 1525-1550**

MADB 64.155

L'exposició es fixa en el modernisme com a inici de la cultura del disseny, l'emmarca en el context europeu i en destaca els nexes i la singularitat del cas català

Una reinterpretació del modernisme en clau de “cultura del disseny”

L'exposició se centra en el modernisme com a inici de la cultura del disseny, l'emmarca en el context europeu i en destaca els nexes i la singularitat del cas català. La mostra aporta una interpretació nova del modernisme partint del paper protagonista que hi van tenir les arts decoratives i aplicades, artesanes i industrials.

Centrada en el gran esplendor modernista del final del segle XIX i l'inici del segle XX, continua mostrant el lligam entre el modernisme i el noucentisme i la seva vindicació de la tradició artesana autòctona. Rere l'Art déco, arriba fins el racionalisme i la modernitat d'arrel mediterrània del GATCPAC, molt crític amb el modernisme però sensible a l'artesanat i porta d'entrada al disseny modern.

Gàrgola. C. 1900 Fàbrica Hijo de Jaime Pujol y Bausis (1891 – 1940).

Cadira de braços. Joan Busquets i Jané. Barcelona, 1902.

El modernisme, una actitud i un llarg camí. “Modernisme” és sinònim de voluntat de modernitzar una cultura i d'integrar-se a Europa. L'Exposició Universal del 1888, primer esdeveniment internacional organitzat per la ciutat de Barcelona, es considera la porta d'entrada a Europa i la modernitat, i la data d'inici del moviment. El desig de modernitat, impulsat per intel·lectuals i artistes, defensava la cultura com a instrument regenerador per superar una atmosfera localista i endarrerida, fixant-se en Europa. Alhora, superant-lo, mirava cap al passat, com ho havia fet la Renaixença, moviment cultural romàntic que havia recuperat les arrels autòctones. Mirar cap al futur sense renunciar al llegat històric constituï la singularitat del modernisme, inici d'un llarg camí cap a la modernitat i alhora bressol del catalanisme polític. El 1888 començà la darrera revisió dels historicismes que caracteritzen el primer modernisme, fins que cap al 1900 s'hi afegí l'Art Nouveau internacional, que propugnava l'art per l'art i la natura com a model, el modernisme ple.

Indústries d'art, la nova cultura del disseny. La industrialització va assentar les bases de la cultura del disseny. A Catalunya van sobresortir les indústries artístiques, dedicades a la producció d'objectes de consum especialment al servei de la decoració de la llar.

Les indústries artístiques són sinònim de modernització. De modernització tècnica, és a dir, de tallers innovadors, amb maquinària d'importació i noves pràctiques professionals. De modernització estètica, ja que superen els historicismes i fan de la natura el model principal, sense oblidar el passat. Així mateix, s'obre una nova via de difusió dels productes.

Neix la publicitat comercial gràcies als nous procediments de reproducció gràfica i s'organitzen exposicions de promoció i foment. Neix doncs un nou model de taller, de fabricació i de comercialització, tant de peces seriadades com de peces úniques. Alhora sorgeixen la figura del dibuixant projectista o projectista industrial, com se'n deia, i el nou director d'art. En aquest context neix un nou concepte comercial, l'objecte d'art, argument de venda, perquè l'art ennobleix la indústria.

Les grans protagonistes del modernisme. El modernisme es va fer realitat a les arts decoratives i aplicades, enteses en el seu doble sentit, com a objecte ornamental o aplicades a l'arquitectura. De la mateixa manera que en altres països, com la Gran Bretanya, es recuperaven les antigues tècniques artesanals. Però a Catalunya aquest procés no es va fer rebutjant els objectes manufacturats a fi de visibilitzar els valors autòctons tenyits d'esperit cosmopolita. Per això les indústries subsidiàries de la construcció i totes les especialitzades en productes ornamentals treballaren a fons per la renovació dels seus dissenys, sovint amb la participació de dibuixants i arquitectes de prestigi.

Les indústries artístiques van tenir un desenvolupament espectacular. Es pot parlar de formes mixtes de fabricació amb productes industrials acabats de forma manual o productes artesanals distribuïts per un sistema comercial modern. Com a conseqüència, hi ha també una valoració dels productes estandarditzats sense detriment de la consideració que té la peça única.

La llar burgesa, símbol de l'ideal d'una societat. La llar burgesa modernista és símbol de l'ideal de la nova societat industrial, plena de contradiccions. Aquesta nova classe adquireix altres hàbits presents en l'organització de la vida quotidiana. Els habitatges diferencien entre l'espai de representació, reflex del prestigi social, i el de la vida familiar, on ja impera el criteri del confort, propi de la modernitat.

Llum i aire, com havia defensat l'urbanista Cerdà, però també comoditat i luxe. Objectes decoratius importats d'Europa o de producció local, assequibles a un públic més gran, són mostra del decorativisme Art Nouveau o 1900. Objectes d'art plens de flors i nimfes simbolistes eren anunciats i es venien en botigues especialitzades. Així mateix, foren molt populars els "mobles de Viena" o de fusta corbada, importats o de fabricació autòctona, que s'integraren en les zones més íntimes de la llar. Però el modernisme passà de ser un moviment regeneracionista a ser un estil "modern", arribant a capes més àmplies de la societat. Objectes anònims d'ús quotidià omplien les vitrines de les llars mentre el modernisme ja era refusat pels noucentistes.

L'art del nou-cents i el descrèdit del modernisme. Mentre el modernisme s'havia forjat en els cercles intel·lectuals i artístics amb voluntat de modernitzar una cultura i d'integrar-se a Europa, el noucentisme tot i bescantar el modernisme i l'individualisme vuitcentista, des de les institucions de govern va fer realitat algunes de les propostes culturals dels modernistes.

És el cas de les indústries artístiques, els oficis artístics o els bells oficis, com s'anomenaven, que establiren un nexa entre ambdós moviments i continuaren traçant el camí de la cultura del disseny, tot fent palès el valor social de l'art. L'objectiu era treballar per la identitat nacional, per un art català d'arrel mediterrània que embellís la ciutat mitjançant la bona pràctica dels bells oficis. En mots d'avui, posar el disseny al servei de la identitat.

Malgrat tot, Gaudí, i sobretot la gran empresa de la construcció de la Sagrada Família, coincidia amb la ideologia dominant del catalanisme noucentista, que havia definit Torras i Bages a La tradició catalana, el 1892, reeditada, però, el 1906.

La recuperació de Gaudí i del modernisme. En els anys posteriors a la Guerra Civil, va perviure la imatge de Gaudí i de la Sagrada Família com una possibilitat de mantenir viva la catalanitat d'una manera tolerada pel règim franquista. En aquest entorn, l'any 1952 es va crear l'Associació Amics de Gaudí que organitzà una exposició al Saló del Tinell el 1956, data en què també es fundà la Càtedra Gaudí de l'Escola Superior d'Arquitectura. Posteriorment, el 1963 s'inaugurà la Casa-Museu Gaudí al Park Güell.

El reconeixement internacional de Gaudí arribà quan el MOMA li dedicà una exposició el 1957, després de superar les reticències dels responsables del museu, defensors a ultrança de l'esperit modern. En fou el promotor el professor de Columbia, Georges R. Collins, fundador d'Amics de Gaudí USA, que l'havia descobert a l'exposició del Tinell. Paral·lelament, l'arquitecte Kenji Imai de la Universitat de Waseda, en promovia la secció japonesa. El 1967, el llibre *The Sources of Modern Architecture and Design*, de Nikolaus Pevsner, defensava que les formes lliures i funcionals de l'Art Nouveau estaven en els orígens del disseny modern. Aquesta obra generà la recuperació de l'Art Nouveau i de les grans figures com Guimard, Horta o Mackintosh.

Peces destacades

Exposició *Modernisme*

[Imatges per a premsa](#)

1. EL MODERNISME, UNA ACTITUD I UN LLARG CAMÍ

Gàrgola c. 1900

Fábrica Hjo de Jaime Pujol y Bausis
(1891 – 1940).
MCB 142901-O

Cadira de braços Barcelona, 1902

Joan Busquets i Jané.
MADB 138.664

2. INDÚSTRIES D'ART, LA NOVA CULTURA DEL DISSENY

Plafó publicitari Barcelona, 1896

Vítor Brosa i Sangerman
Prové de l'Exposició de Bellas Artes e Indústrias Artísticas
MADB 1889

3. LES GRANS PROTAGONISTES DEL MODERNISME: LES ARTS DECORATIVES I APLICADES

Ornament arquitectònic Barcelona, c. 1907

Vítor Brosa i Sangerman
Prové de l'Exposició de Bellas Artes e Indústrias Artísticas
MADB 1889

4. LA LLAR BURGESA, SÍMBOL DE L'IDEAL D'UNA SOCIETAT

Canapè Número 22
Viena, c. 1885

Gebrüder Thonet
Donació Espai Corbat, 2015
MADB 138945

5. L'ART DEL NOU-CENTS I EL DESCRÈDIT DEL MODERNISME

Plat
Esplugues de Llobregat, Terrisseria de Lluís Diví, 1928

Josep Guardiola i Bonet, Lluís Diví
Llegat Josep Guardiola i Bonet, 1955
MCB 63966

6. LA RECUPERACIÓ DE GAUDÍ I DEL MODERNISME

Cadira Batlló
Barcelona, c. 1904

Antoni Gaudí i Cornet
Taller Casas i Bardés
Compra, 2005
MADB 136986

170 vestits i estructures des del segle XVI fins als actuals creadors, expliquen com el vestit modela el cos

El cos vestit desplega el sistema de la moda

El cos vestit. Siluetes i moda (1550-2015) és una exposició sobre l'evolució de les formes i la manera com els vestits modelen el cos. Té el rigor d'una exposició de tesi, l'espectacularitat d'un gran muntatge escenogràfic i un to proper què permet al visitant capbussar-se en la història del vestit i en les idees que hi ha al darrere les siluetes, que es van transformant segons les èpoques. La base de la col·lecció històrica és l'extraordinària donació de vestits de Manuel Rocamora (1969), patrimoni de la ciutat de Barcelona, de la qual s'exposen 58 peces.

En els últims anys, la col·lecció s'ha actualitzat per incloure els treballs dels darrers grans creadors del moment i les darreres tendències de la moda. Malgrat els anys i els segles que fa que van ser confeccionats, els 111 vestits i les 62 estructures interiors que es poden veure a l'exposició llueixen com si fossin nous. Una restauració minuciosa ha permès fer visibles i recuperar colors i estampats. Sílvia Ventosa i Teresa Bastardes han estat les comissàries de l'exposició.

El muntatge ha estat a càrrec de Julia Schulz-Dornburg, amb la col·laboració d'Eugènia Troncoso. Un seguit d'audiovisuals, a càrrec de PROXI.ME. Christian Schärmer i Rein Steger, ajuden a explicar, amb un llenguatge senzill, concís i didàctic, conceptes relacionats amb cada època.

Vestit, Asunción
Bastida, Barcelona, 1956

Vestit de cort, França, c. 1760

L'inici de l'exposició explica cinc accions bàsiques que al llarg de la història del vestit han servit per modificar l'aparença del cos: ampliar (mitjançant colls escarolats, pits inflats, calces de carbassa o bragues inflades, volants i llaços), reduir (mitjançant cartrons de pit i cotilles), allargar (amb perruques i ornaments, barrets de copa o sabates de plataforma) i perfilar (amb calçons i mitges que creen una silueta filiforme, samarretes o malles) i una cinquena acció, destapar (amb transparències i peces de roba mínimes), corresponent a les èpoques de llibertat, que trenquen amb les convencions i els artificis del vestit: la revolució francesa, per exemple, els anys vint i trenta o els anys seixanta del segle XX.

A cada època, segons la moda, aquestes cinc accions, a través del vestit, modelen el cos. Les lectures són múltiples i connecten formes i moda amb les aspiracions d'homes i dones, amb el cànon de bellesa sempre canviant, amb les formes de representació social i les convencions morals, que evolucionen seguint la història d'Occident. El conjunt convida l'espectador a fer un recorregut fascinant per la història de la cultura, amb el vestit, les formes i el cos com a protagonistes.

Cada època, les seves formes

Unes grans vitrines, organitzades en deu èpoques històriques, componen aquest recorregut: del món cortesà del segle XVI i XVII als dissenyadors actuals. Expliquen l'evolució de la moda, a partir de la superposició de les cinc accions descrites de bon començament: després del món cortesà, la revolució, el retorn a l'ordre de la Restauració, l'apoteosi de la vida burgesa, el triomf de la industrialització, el modernisme, els anys vint i trenta, l'època d'or de l'alta costura, el prêt-à-porter, la globalització.

Un exemple: els vestits modernistes reflecteixen el gust per la corba, el cop de fuet que, aplicat al vestit femení dona com a resultat formes en S: volants i frunzits fan créixer les mànigues i les faldilles. Els braços i el pit formen un sol volum basculat cap endavant. La cotilla comprimeix el bust i la cintura. Arriben a ser tan llargues que impedeixen el moviment i fins i tot provoquen trastorns greus de salut perquè com que comprimeixen el cos, canvien la disposició dels òrgans interns. El sastre britànic John Redfern, per aconseguir més comoditat, crea el vestit jaqueta. Cap al 1900 la silueta es fa més esvelta i la faldilla, amb corol·la, pren forma de flor. El vestit no es pot separar de les altres arts: reflecteix el mateix gust idealitzat i decoratiu.

Un altre exemple: entre els anys 1919 i el 1930 el vestit ensenya el cos, que es mostra o s'insinua. Per primera vegada a la història, les dones ensenyen les cames. Desapareixen les cotilles i el cos es desemmotlla. Les siluetes es fan rectes i simples, les túniques no són una armadura sinó una peça còmoda i funcional. Prendre banys es considera una activitat saludable i la gent comença a anar a la platja. L'elegància del vestit és la llibertat per moure's. Aquesta etapa té tres noms propis: Paul Poiret, que a partir de l'observació de la gestualitat lliure de les ballarines crea una nova forma de vestir sense la compressió de la cotilla; Marià Fortuny, que pren com a model les estàtues gregues i crea la túnica Delphos de seda prisada, i Gabrielle Chanel, que concep la silueta simplificada de la dona, que vesteix teixits confortables –el gènere de punt— i incorpora els pantalons.

Un muntatge espectacular i entenedor

Cadascuna de les grans vitrines té uns elements fixos. Un maniquí amb peces mòbils permet descriure les accions que es duen a terme sobre el cos. Una reproducció d'un quadre d'època (amb un joc lenticular que permet introduir el moviment) o en les èpoques modernes, una projecció mostren el context cultural dels vestits. Un maniquí daurat que destaca enmig de tots els altres presenta un vestit contemporani que remet a les formes històriques i n'adapta algun aspecte. D'aquesta manera es mostra la connexió que existeix entre l'obra dels creadors d'avui i la història de la moda, entesa com un gran repertori d'idees, de conceptes i formes. Finalment els vestits, esplendorosos, molt ben il·luminats i disposats teatralment; una selecció dels millors de cada època, peces úniques, preservades a través dels segles i restaurades per a aquesta exposició. Més enllà del discurs que l'exposició proposa, el visitant pot detenir-se en altres aspectes: colors, brodats o estampats.

La col·lecció creix i arriba fins avui

Les vitrines formen un cos central arquitectònic que dona forma a la sala. Tot al voltant, una línia cronològica sobre la història del vestit, amb il·lustracions, animacions i, en les èpoques més recents, filmacions. L'exposició es clou espectacularment amb un espai dedicat al segle xx en el qual vestits i filmacions conviuen en una instal·lació concebuda com un joc de miralls. Per acabar, les darreres aportacions de la moda, el Museu del Disseny ha establert un acord amb O80 Barcelona Fashion per anar incrementant els seus fons amb vestits de nous creadors. També s'han dut a terme un seguit d'adquisicions importants per actualitzar i arrodonir la col·lecció.

Les invisibles estructures interiors

L'espai central mostra una col·lecció de 62 cotilles, mirinyacs -estructures per engrandir la forma de les faldilles-, polissons i sostenidors, i inclou peces úniques per la seva antiguitat, com les pitreres del segle xvi o les cotilles del segle xviii, i pel refinament dels teixits i dels colors.

L'exposició, amb una representació de més 50 dissenyadors, para especial esment en els creadors catalans i espanyols, i inclou vestits i conjunts de Marià Fortuny, Balenciaga, Santa Eulalia, Pedro Rodríguez, Pertegaz, Pedro Rovira, Esteve Pila, Antonio Miró, Andrés Sardá, Roser Marcè, Juan Duyos, David Valls, Miquel Adrover, Josep Abril, Miriam Ponsa, Txell Miras, Amaya Arzuaga o Josep Font. Des del 2017 amb la revisió i ampliació de la mostra es van incorporar dissenyadors com Lydia Delgado, Carlota Oms, Isometric, Emilio de la Morena, Krizia Robustella, Brain&Beast, Celia Vela i Armand Basi.

L'exposició s'acompanya d'un catàleg, reeditat el 2017, guia visual en tres idiomes, que reproduïx la línia de temps (timeline), l'explicació gràfica de com el vestit modifica la forma del cos al llarg de gairebé cinc-cents anys, i que conté totes les peces de l'exposició.

Peces destacades

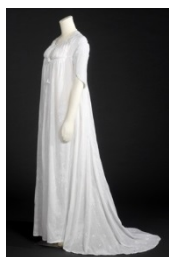
Exposició *El cos vestit*

[Imatges per a premsa](#)

Vestit de cort **França, c. 1760**

Tafetà de cotó estampat i puntes de lli
Donació de Manuel Rocamora, 1969
MTIB 88.015

Vestit **Espanya, 1790-1810**

Batista de cotó brodada amb fil de cotó
Donació de la família de Forn-Homs, 2002
MTIB 2.875/02

Vestit i mocador **França, 1830-1835**

Tafetà de cotó estampat
Donació de Manuel Rocamora, 1969
MTIB 21.954

Vestit **Charles Frederick Worth** **París, 1865-1868**

Acanalat de seda
Donació de Manuel Rocamora, 1969
MTIB 88.096

Vestit
Barcelona, 1885

Tafetà i vellut de seda, cinta acanalada de seda i punta mecànica
Donació de Roser Palomera i Camps, 1987
MTIB 146.255

Vestit de núvia
Caroline Montagne
Barcelona, 1905-
1907

Crep i glacé de seda, gasa i cintes de seda
Donació de Manuel rocamora, 1969
MTIB 88.114

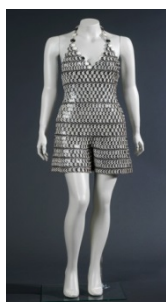
Vestit
Anita Monrós (1882-
1959) Barcelona, 1926

Crep georgette i gasa de seda, serrells, brodat de granadura, lluentons i fil d'argent
Donació de Manuel Rocamora, 1969
MTIB 88.165

Vestit
Asunción Bastida
Barcelona, 1956

Tul de cotó amb flocs de xenilla, llaç de vellut
Etiqueta: "Costura Asunción Bastida Barcelona Madrid" MTIB 4.219/14

Granota de pantalons curts
Paco Rabanne
París, 1966

Plàstic i anelles metàl·liques d'acer i d'alumini
Donació de Paco Rabanne, 1979
MTIB 109.628

Conjunt de capa i faldilla. Col·lecció de dona *Sardonicus*
Primavera-estiu 2013
Martínez Lierah
Barcelona-París, 2012

Capa de neoprè de cotó i doble tela de punt i faldilla de neoprè de cotó
Donació Arturo Martínez Plaza i Daniel Lierah Beltran, 2013
MTIB 4.032/13

Cotilla, 1750-1770

Acanalat i llavorat de seda i fil daurat, barnilles
Donació de Manuel Rocamora, 1935
MTIB 21.959

8

Contacte

Oficines

Tel. +34 932 566 800
museudeldisseny@bcn.cat
museudeldisseny.barcelona.cat
facebook.com/museudeldisseny
twitter.com/museudeldisseny
instagram.com/museudeldisseny

Centre de Documentació

documentacio.mcb@bcn.cat
Tel. +34 932 566 830
twitter.com/dissenydoc

Comunicació

Xavier Roig
Tel. +34 932 566 800
xroigp@bcn.cat
comunicacio.museudeldisseny@bcn.cat

Patricia Altimira
Tel. +34 932 566 800
paltimira@bcn.cat
comunicacio.museudeldisseny@bcn.cat

Prensa

Andrea Cosials
Tel. +34 932 566 800
prensa.museudeldisseny@bcn.cat